

~~мисъл~~
~~отца~~

Докато ~~светият~~ старецъ Василий съ особена тържественостъ извършваше обредитѣ, всички очи бѣха впити въ болярското семейство, застанало въ дѣсно предъ украсения съ тънка рѣзба престолъ. Най-напредъ изпѣкваше едрата величествена осанка на Тодора. Кроткиятъ му тъменъ погледъ бѣ замисленъ, на пълнитѣ му устни спѣше тиха усмивка. До него бѣ майка му. Една крачка задъ тѣхъ стояха Асѣнь съ младата си жена и Иваница. Елена бѣ навела свѣтливо глава къмъ земята, поруменѣла отъ толкова погледи, които съ нѣжностъ и възторгъ се спираха на тънката ѝ стройна снага, на тъмнитѣ като беззвездна нощъ кадифени зеници, на аленитѣ като ягода устни. Иваница бѣ метналъ главата си назадъ, кестенявитѣ кждри падаха чакъ да раменетѣ му, соколовиятъ му погледъ се впиваше въ лицето на богомолцитѣ и ги караше да свеждатъ смирено очи надолу. Дветѣ Асѣнови сестри съ мжжетѣ си стояха въ лѣво отъ Тодора до самия престолъ.

Колкото повече приближаваше края на освещението, толкова по-силно започваха да биятъ сърдцата на присѣтствуващитѣ. А когато Василий се обърна къмъ тѣхъ съ развълнувано сияеще лице, всички усѣтиха какъ нѣкакъвъ огненъ лъхъ облива сърдцата имъ.

— Благословени мои чада — каза духовникътъ съ треперящъ гласъ. — Преблагиятъ Богъ се смили надъ вашето тегло и помена дома и рода на царетѣ български. Неговата пресвета воля е благоволила да възобнови нашето царство и Неговата небесна заповѣдь ми е повелѣла чрезъ светия великомъченикъ Димитри да вѣнчѣя князь Асѣна за вашъ царь. Богъ ще бже съ него и ще възвиши скиптъра на българскитѣ царе. ~~Князь Асѣнь~~ ~~и Иваница~~ отъ царско колѣно, като потомъци на блажения нашъ князь Борилю, той е правнукъ на Гавраила, сина Самуиловъ, царя на последното българско западно царство съ престолень градъ Охридъ, а по майчина страна е отъ рода на Рюрика, руския господарь. — Изведнѣжъ гласътъ му стана дързъкъ и горещъ — Благословени мои чада, време е вече старото българско царство да се възстанови по ли-